

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1118 11 tháng 12 năm 2016

Thơ ngỏ

Tâm Minh

*Tâm minh động tịnh thông hành triển
Giải tỏa phiền ưu tự giác hiền
Thanh tịnh bình tâm cảm giác yên
Trì tâm hành triển minh đạo hiền*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám 1991

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đứng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Thực hành là sao?
- 2) Có nhiều người thường than thở sự trở ngại tâm linh với Bé thì sao?
- 3) Có người mang tâm bệnh ấy mà không hay thì phải làm sao?
- 4) Sự việc đã thành và sự việc chưa thành là sao?
- 5) Tâm do đâu mà có?
- 6) Thân do đâu mà có?
- 7) Yên vui là sao?

<p>1) <i>Hỏi: Thực hành là sao?</i></p> <p>TL: Thừa thực hành là trí ý phát triển, bước tới dẫn thân trên mọi mặt, phù hợp với nguyên ý thanh tịnh, hòa tan trong chu trình tiên hóa hợp thời, không bỏ ngõ trước trở lực nào, dụng Đại Bi làm gốc.</p>	<p>2) <i>Hỏi: Có nhiều người thường than thở sự trở ngại tâm linh với Bé thì sao?</i></p> <p>TL: Thừa sự than thở đó chứng minh hành giả không thực hành đúng nguyên ý khai triển tâm linh, ngược lại muốn có sự hỗ trợ từ bên ngoài, vô vi gọi là yếu hèn! Có đường mà không đi, có tâm mà không phát, cho nên mới lâm vào tình trạng thờ than, không có lối thoát, tự giam mình vào một nơi bí hiểm, nghi ngờ và động loạn, không bao giờ thoát ngôn yên ổn cả. Cho nên người thanh tịnh, nhìn mặt là biết tâm người đang ở vị trí nào là vậy.</p>
<p>3) <i>Hỏi: Có người mang tâm bệnh ấy mà không hay thì phải làm sao?</i></p> <p>TL: Thừa người mang tâm bệnh thì phải thực hành đúng đắn pháp môn đề ra, chăm chú vào việc làm của chính mình, giảm bớt sự phóng tâm hướng ngoại, tự tu thức giác thì tâm bệnh sẽ biến mất và lãnh vực từ bi sẽ được phát triển, nói ít làm nhiều thì mới có cơ hội đào sâu thực chất của chính mình mà cống hiến cho nhơn sinh, nền tảng an lạc sẽ được khôi phục trong chơn tâm, vui hòa với các giới, trong thanh tịnh.</p>	<p>4) 07-09-91</p> <p><i>Hỏi: Sự việc đã thành và sự việc chưa thành là sao?</i></p> <p>TL: Thừa sự việc đã thành là việc do cảm thức được rõ rệt là việc đã thành đối với tâm linh, còn việc đã thành ở đời là việc rờ mó được và đếm được tùy theo duyên nghiệp chuyên môn giới hạn của hành giả, cứ vậy mà chuyển tiếp đời đời kiếp kiếp, kết luận là học bài vay trả và tiên hóa tâm thân.</p>
<p>5) <i>Hỏi: Tâm do đâu mà có?</i></p> <p>TL: Tâm là do sự kích động và phản động của mọi mặt, vầy xéo tâm cang không ngừng nghĩ, từ nhiều kiếp, nhiên hậu mới cảm thức tâm và chơn tâm, nguyên lý của nó là không, thể hiện trong tự nhiên và hồn nhiên, qua từ quang sống động của hành giả tại mặt đất, cảm thức được tâm thì mới truy tầm chơn tâm mà tu. Nó là Chơn Lý không dư và không thiếu, lúc nào cũng tròn đầy sự yêu thương và cõi mở.</p>	<p>6) <i>Hỏi: Thân do đâu mà có?</i></p> <p>TL: Thừa thân là do nguyên lý siêu nhiên sanh tồn trong vũ trụ hình thành, rất tinh vi và phức tạp, luật lệ minh bạch nằm trong thần kinh khối óc liên hệ thần kinh ngũ tạng và toàn thân, xuất nhập tự động, đi đứng ngồi nằm đều là tự động, cấu trúc tinh vi vô cùng, nó đang dạy loài người tìm tòi thực chất và tự mình cảm luật Trời càng ngày càng rõ rệt hơn. Làm chuyện phạm để thông cảm nguyên lý vô sanh của phần Hồn, thì mới thấy rõ ánh sáng từ bi của vạn linh đều có. Hiểu điều này thì sự sống sẽ được an nhiên tự tại.</p> <p>Còn việc chưa thành là sự tham muốn đòi hỏi quá nhiều tự cảm thấy việc chưa thành mà thôi, đâm ra chán nản giữa trường đời, muốn tự mình quyên sinh bỏ cuộc, không chịu tiếp tục truy tầm do đâu mà có sự hiện diện của tâm lẫn thân trên mặt đất này, đối với tâm linh thì thiệt thời vô cùng, đối với thể xác thì phụ luật hóa sanh, đời đạo cũng chưa thành là vậy.</p>

7) 08-09-91

Hỏi: Yên vui là sao?

TL: Thừa từ quang của hành giả hòa với trung tâm sinh lực cần khôn vũ trụ là yên, vui là mình cảm được nguyên lý của việc nhỏ cũng như việc lớn trên đời này.

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Vô Vi Thực Hành

Vô Vi môn phái thực hành
Tâm thân an lạc đạt thành Vô Vi
Không ham cảnh tạm sân si
Lễ đời giả đạo làm chi họ cười
Nguyên căn sẵn có trong người
Tự hành tự đạt người người an khương
Cơ trời thay đổi gắng lường
Không hành khó đạt khó tường lý chơn
Bày ra lời lẽ giận hờn
Vấn xuôi vấn ngược như đờn đứt giây
Trong ta đã sẵn có thầy
Thầy là sáng suốt ngày ngày sửa sai
Chớ nên lý luận ai tài
Tự mình chôn lấp chẳng ngày tiến lên
Đạo là xoa dịu hai bên
Bên tà bên chánh lập nền tiến thân
Cơ trời chuyển hóa cân phân
Không tà không chánh đâu cần phải tu
Tu nhờ nghịch cảnh nhờ ngu
Sửa tâm sửa tánh khỏi mù như xưa
Tìm ra chân lý xa xưa
Đâu dè nó đã hợp vừa lòng nhân
Nằm trong định luật cân phân
Kiếp này không tiến, tiến lần kiếp sau
Thực hành xét rõ nhiệm màu
Dù cho cúng bái đập đầu chẳng minh
Bên trong sắp sẵn chơn tình
Ăn năn tự sửa hiểu mình hiểu xa

Càng tu càng tiến càng hòa
Nằm trong bí quyết dù xa hay gần
Muôn loài vạn vật có phân
Học rồi tiến hóa cơ tầng quang khai
Quang vinh sẽ đạt có ngày
Trở về nguồn cội gặp Thầy hòa minh
Đại Hồn hòa hợp chơn tình
Cộng đồng Tiên Phật tạo khuynh hiếu hòa
Thế gian trần trước đi xa
Vì là đi xuống ta bà nơi đâu
Đi lên hòa hợp ý trời
Vô Vi chánh pháp tự rời tiến thẳng
Nơi nào cũng điển thanh bằng
Cũng nơi thức giác khó khăn tiêu trừ
Thế gian lý luận tùy người
Người thời giữ pháp, người cười kẻ tu
Xét xem hai đũa cũng ngu
Pháp đâu có mất, lập tù bao vây
Vì chưa hiểu rõ chuyện này
Không lo tu luyện lo rầy với nhau
Bày ra lễ nghĩa thật thà
Tâm tà lợi dụng khó hòa Hư Không
Thực hành tự tiến chớ trông
Bề trên phù hộ, lễ công chỗ nào?
Cần khôn chơn lý chẳng cao
Học hoài không hết nơi nào là cao
Nếu không thực tập tự rào
Nói cao nói thấp nơi nào chẳng thông./.

Lương Sĩ Hằng

TRÍCH BĂNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

VẤN ĐẠO FOUNTAIN VALLEY

25/7-15/8/1981 (tiếp theo)

Bạn đạo: *Thưa, vị nào có thắc mắc thì xin dùng micro để tiện cái việc thu thanh.*

Đức Thầy: Người chưa tu, hoặc đã bắt đầu tu cũng đều đang thắc mắc ở trong cái giữa Hồn và Vía. Thành ra cái đó mình phải qua nhiều giai đoạn, bởi vì mình là người chấp nhận và khai triển cái Tiểu Thiên Địa sẵn có của Bề Trên đã ban cho mình có một cái cơ cấu tự động sáng suốt cõi mở; thì sự di động trong cơ tạng của chúng ta, chúng ta phải biết và tự kiểm soát. Cho nên, đó, các bạn mới thấy sự di động của trong cái Tiểu Thiên Địa này, Vía phải chuyển. Và chuyển để làm gì? Để cho Thân Hồn thức những cái báo cáo xác đáng, thượng, trung, hạ trong cơ thể của mỗi người, để hiểu. Rồi từ đó chúng ta sáng suốt; kêu bằng "dững trong sáng suốt," chứ không phải dững trong cái sự, kêu bằng, tối tăm: dững trong tối tăm là dững đánh đập; còn dững trong sáng suốt là dững tiên hóa vô cùng.

Cho nên, phải ngộ những cảnh đó. Khi mà các bạn thiền rồi, các bạn nằm xuống, rồi cái điện nó tà, chạy xung quanh trong cái bản thể đó, và chỉ có giao cảm với chuyện của trần gian và ở những cái tầng số thấp. Cho nên, chúng ta phải học hỏi; và đó là một cái cơ hội để mở những sự thắc mắc.

Rồi còn tu lên tới cao rồi, thì cái cảnh không nghĩa lý gì với chúng ta hết. Ban đầu thì thích thú; nhờ đó mới dẫn tiến và để mình cảm nội tâm, nội tạng. Rồi một thời gian, các bạn sẽ đi tới cái nhiệm vụ sáng suốt, "Hư Không Đại Định," là chỉ biết được hào quang, và phát triển vô cùng. Lúc đó, "Cảnh là ta, ta là cảnh," mới là nhận cái nhiệm vụ để "Truyền Pháp," là chúng ta hòa với mọi trạng thái: khi chúng ta đến đích chỗ nào thì chúng ta cũng có thể làm an tâm mọi người. Cho nên, còn thấy Vía mà nằm, đi đây, đi đó, thì còn có sự cãi cọ và còn có sự trì trệ; nhưng là nhớ đó là cái tâm thức....

Bây giờ, chúng ta lấy cái thể gian làm thí dụ; lấy cách nào để làm thí dụ cho nó rõ hơn? Từ ở nhà, có nhiều vị đi tới đây cả tiếng đồng hồ; hỏi, quý vị biết bước qua biết bao nhiêu cảnh rồi? Nhưng mà

mục đích của quý vị đi đâu? À, đi tới đây; để tương ngộ và tìm hiểu sự sáng suốt sẵn có của chính mình; cái mục đích tối hậu của chúng ta là hòa tan với mọi người để hiểu với mọi người, hiểu tất cả những cái gì sáng suốt mà mọi người đã sẵn lòng cống hiến cho chúng ta. Mà hỏi, cái nào là chánh? Cảnh chánh, hay là sự sáng suốt chánh? Đó. Bây giờ các bạn thấy rõ rằng: rốt cuộc cũng phải về với sự sáng suốt căn bản của chính mình, mình mới hòa tan với Hư Không Đại Định. Hư Không Đại Định là mọi trạng thái. Trước mặt các bạn là hư không, về đời đây: nó cũng chuyển chạy vô Tâm, Can, Tỳ, Phế, Thận mọi người, nó vẫn làm việc. Rồi còn cái sáng suốt tối cực ở bên trên nữa, thì thấy nó thanh nhẹ, nhưng mà nó làm việc còn mạnh hơn những cái trước mắt của chúng ta; nó xuyên qua tất cả vũ trụ ngoài vũ trụ. Cho nên, sự sáng suốt đó nó vô cùng. Cho nên, các bạn phải nhớ rằng khi mà các bạn thấy cái này, này kia, kia nọ, các bạn được có cơ hội mở những sự thắc mắc của nội tâm, và an ủi một phần trong cái cơ duyên tu hành. Và từ đó chúng ta phải tiến lên nữa, và chúng ta mới đến vô cùng sáng suốt thanh tịnh. Lúc đó mới thật sự là, "Tâm động, thần tri," để cơ thể chúng ta hòa với càn khôn vũ trụ, "Hòa làm một."

Lúc đó chúng ta mới thấy rõ rằng đức Thích Ca đã ngồi thiền ở dưới cây, và tự Ngài phát quang ra một hào quang trên đỉnh đầu. Cho nên, các bạn đi lòng vòng trong mình, từ dưới chân đi lên; rốt cuộc các bạn qui tụ ngay trụ đánh trên bộ đầu; lúc đó các bạn mới thấy rằng hình của Chúa, hình của Thánh có; có một cái vòng sáng ở trên bộ đầu. Cho nên, chúng ta tu rồi, chúng ta phải trì chí giữ cái vùng sáng đó.

Nếu chúng ta là y sĩ, chúng ta sẽ biết sử dụng cái đó để truyền cảm cho người bệnh trong lúc ta đến gần người; và sự cầu xin của chúng ta có thể cởi mở được tâm linh của đối phương; khi chúng ta cất tiếng và tưởng đến Thượng Đế, chính người bệnh đó là Thượng Đế, chúng ta mới giải được tâm hồn cho người đó; vì Thượng Đế đã gọi con Ngài xuống thế gian học hỏi ô trược, nhưng mà bị trì trệ và thiếu dững, cho nên nó kẹt ở trong cái

bệnh. Cho nên, chúng ta phải đi đầu tiên nó để cho nó đứng lên hơn, và nó thấy cái chuyện đang có, đang hành hạ nó đây, là chính nó đã trì trệ chậm trễ nó mới thọ lãnh cái này. Cho nên, cương quyết vượt qua để tiến tới đấng Toàn Năng sáng suốt vô cùng, thì bệnh hoạn của nó chắc chắn sẽ bớt được năm, bảy chục phần trăm. Cho nên, nhiều người đi cầu nguyện cho bệnh để hết, và ý chí của người cầu nguyện đó phải thực hiện có phần thanh điền trên bộ đầu, thì vừa nghĩ tới là bệnh nhân đã đủ đỡ; chớ không phải là cầu nguyện nhờ Bên Trên; nhưng mà ý chí chúng ta nghĩ rằng, “Thượng Đế hòa đồng và Thượng Đế đã tạo chúng ta, Thượng Đế luôn luôn thương trực trong ta và trong người bệnh.” Cái sự hiểu biết cứu trợ đó quan trọng. Cho nên, một thời gian nào, các bạn cũng thích chữa bệnh, rồi cũng thấy mình xuất hồn, xuất vía đi trị bệnh nhân; rồi muốn thực hiện để cứu đời tại thế. Lúc đó các bạn chỉ giữ vồn vẹn cái phần thanh điền để độ nhân cứu thế.

Thì luôn luôn chúng ta sẽ thực hiện trong cái công tác của Thượng Đế, và tiếp tay Thượng Đế để cứu tất cả mọi người. Chính những người bệnh đó cũng là Thượng Đế, mà Thượng Đế còn bị trì trệ; chúng ta phải độ cho nó tiến hóa, hòa đồng với chúng ta; chúng ta đồng trong một gia đình sáng suốt, và đồng trong cái hào quang vô cùng tận của Thượng Đế, thì không còn mê chấp tại thế nữa. Thì cái chuyện tu càng ngày càng khép mình tu, khép mình để cứu độ chúng sanh, mà không biết suy tính gì hết, chỉ lo hóa giải cho tất cả những cái tình ô trược của nội tâm nội tạng của chúng ta, và sự đối diện của chúng ta.

Cho nên, một thời gian, các bạn có thể phá mây được: rút thẳng bộ đầu, các bạn nghĩ tới mây, cái đám mây nào, và các bạn nhắm mắt xuất lên, thì các bạn muốn làm tan cái đó cũng được nữa. Cũng như bây giờ tôi nói đây, tôi tới đây tôi nói chuyện với các bạn, tôi cũng đã phá mây: là làm những sự nặng trọc nội tâm các bạn đều tiêu tan. Sau khi chất vấn, nói chuyện, đàm luận với tôi, thì cái luồng thanh điền của tôi nó chuyển cho cái sự tâm tôi trong nội tâm nội thức của các bạn nó tiêu tan, và nó trở về căn bản thanh nhẹ. Cho nên, nhiều vị muốn đến đây hỏi chuyện tôi rất nhiều thắc mắc; nhiều người thậm chí muốn tới ăn thua với tôi, nhưng mà một thời gian dờm thấy tôi rồi cũng không có gì. Chính cái chú này là trước kia ở Phan Thiết đi máy bay tính vô đánh tôi một bạt

tai. Hỏi nó; phải không? (bạn đạo cười) Để oánh một bạt tai coi thử làm sao? Vô cái, nó nói, “Thấy Ông dễ thương quá!” Nói, có sẵn cái tay rồi, chỉ tới oánh cái “Pắc!” là hết rồi; nhưng mà tới, cái tăng Thanh Điền đó hóa giải cái sự trọc: bởi vì điền là nước; nước là điền: tương giao! Thì cái sức mạnh đó nó hóa giải một cái, là không còn cái gì nữa! Bởi vì, nó tới nó nói, “Con nói thiệt, con quơ tay đánh Cậu một bạt tai đây này! Nhưng mà tới đây, sao không còn đánh được nữa! Thấy dễ thương quá! Thôi cho hun một cái!” (Đức Thầy và bạn đạo cùng cười). Thì chính nó là sắp đặt chương trình từ Phan Thiết vô đánh! À! Ngày nay nó có bằng chứng; để tôi qua đây tôi nói, không có ai tin; chớ bây giờ, chú này là có bằng chứng! Nó tánh nóng lắm; lính mà, nóng lắm! Đó. Cho nên, nhờ cái nóng đó, nó vun bồi cái nóng đó để nó tu, cho cái vía nó xuất nhẹ. Những người tánh nóng, tu Pháp này dễ thấy xuất lắm; dễ đi sáng lắm.

Rồi một thời gian các bạn phải nhớ nghe lại, nhớ nghe lại những cái gì tôi nói: bạn là vô cùng, bạn không giới hạn về cảnh; bạn phải hòa tan với những cảnh gì mà bạn thấy; trong cái lúc ngủ thấy; cặp mắt mở thấy, thì nó cũng vậy đó thôi. Cảnh nào cũng trong cái khổ nạn để tiến hóa. Người thế gian đang lâm vào trong cái thể xác này là trong cái khổ nạn để tiến hóa về phần hồn, để đạt đến sự sáng suốt mở mang trí tuệ: sống trong hòa đồng và thực tế hơn. Rồi, các bạn có gì thắc mắc không ?

Bạn đạo: Dạ thưa Thầy, ở trong Kinh A Di Đà đó, có một đoạn nói rằng Phật Di Đà ngồi tịnh, bất được điện mà có do Vô Vi Thánh giáng xuống Hà Đào Thành; và như vậy đó thì ta có hiểu được rằng, “Vô Vi Thánh,” hay là vị cứu tinh, xuống để cứu trợ không? Và như vậy đó thì Phật giáo với lại Công giáo đều một sự giảng dạy như nhau; theo con hiểu đó, “Vô Vi Thánh” là “Holy Spirit,” tức là “Thánh Linh;” bởi vậy cho nên rằng cái sự phân chia tôn giáo này tôn giáo nọ rồi thực ra không có: tùy thời gian, tùy không gian mà Thượng Đế mặc khải giảng dạy cho loài người bằng những cái hình thức cũng như là ngôn ngữ khác nhau mà thôi. Có phải vậy không Thầy?

Đức Thầy: Đúng là như vậy. Cho nên, người tu, cũng như Phật Di Đà tu, thì Ngài đã hướng thượng và thanh giải lấy mình. Cho nên, “Phật” là

thanh nhẹ mà thôi. Thì từ đó, như tôi nói hồi sớm mơi, chúng ta phải đón nhận! Mà có cơ sở đón nhận không? Có cơ sở đón nhận, chúng ta thấy Vô Vi đến với chúng ta trong cái thiên thức. Thì còn ở thế gian á, nó phải phân cách, vì sự ngu muội thế gian còn trần trọc rất nhiều; nếu không phân thứ tự thì nó loạn. Còn tu về Vô Vi á, thì thứ tự trong sự sáng suốt; không có loạn. Còn cái sự thứ tự ngu muội tại thế, cho nên phải có sự, kêu bằng, “Quản lý, khống chế.” Mà quản lý, khống chế ở chỗ nào? Thì tùy cảnh: người này cũng tuổi tôi, mà tại sao nó khổ vậy? Người kia cũng tuổi con Thổ của tôi, tại sao nó sướng vậy? Ví dụ vậy. Đó là sự khống chế và dẫn tiến: cái Tử Vi; để cho ta thấy rằng trật tự của mặt đất bắt buộc phải vậy; phải chấp nhận. Thì “Từ Đồi tôi bước qua Đạo để học hỏi tiến hóa.” Cho nên, người ở thế gian đã đặt ông Phật tên này, ông Phật tên kia, ông Phật tên nọ, như sớm mơi tôi đã dẫn giải rất rõ rệt; để chi? Để có trật tự; vì con người thế gian phải dẫn dắt trong trật tự, vì nó còn tăm tối rất nhiều, mà nó tự cho nó là hay. Mà chính cái đó chúng ta cũng có phần ở trong đó.

Cho nên, ngày nay chúng ta thức giác rồi, chúng ta cần sự hòa đồng, hòa làm một; “Nhứt bôn tán vạn thù vạn thù, vạn thù qui nhứt bôn.” Thì ý chí của chúng ta ở đây trụ rồi, chúng ta thấy ta chuyên tất cả cho châu thân phải làm việc theo ý chí, ý muốn của chúng ta. Nếu ý chí chúng ta hòa đồng,

thì tất cả ở dưới này nó đều thanh tịnh hòa đồng và nó có tất cái bệnh: trong khi chúng ta cất tiếng muốn thuyết pháp thì cái bệnh nó phải ngưng; thì “Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu;” đó; đối với người tu là phải thế. Nhưng mà người đời nó hục hặc. Cho nên, chúng ta tu rồi, chúng ta đi dự họp những cuộc chính trị, chúng ta thấy mệt quá: nói gần một ngày, không xong việc gì hết; người này cãi một lý, người kia cãi một lý; rốt cuộc thiếu hòa đồng, thiếu đoàn kết. Thấy không? Còn chúng ta tu này, “Để quá! Hiểu rồi! Tới mà có họp, muốn làm cái gì, cái chuyện đó không có nghĩa lý! “Tôi có một trăm phần trăm, mà sai tôi hai chục phần trăm, ăn chung gì? Tôi không có tính.” Vì mình có một sự sáng suốt vô cùng trong nội thức rồi, thì cái chuyện đó không nghĩa lý gì. Cũng như là một cái bài vở để dẫn giải sơ sơ bên ngoài, chớ không có thâm thía gì cái chuyện mà người ta đang làm chính trị ở đây; không phải là ở trong nội thức; chỉ ở ngoài mà thôi! Thành ra đàm đạo tất cả thế giới, quốc hội này đến quốc hội kia quốc hội nọ, ăn rồi ông cãi; cãi đã cho tới chết, rốt cuộc ông không biết ông là ai; mà cãi hoài thôi! Cho nên, mất thì giờ rất nhiều! Thành ra con người mất thanh nhàn; thấy họ có địa vị cao, nhưng mà hỏi lại, thế nào? Mất thanh nhàn; nhức đầu; bắt trị! Mất thanh nhàn, phải lo cái vấn đề cãi ngày mai chớ hông có lo cái vấn đề như là, hòa đồng sáng suốt, dẫn giải tới vô cùng! Không có lo được cái vấn đề đó! Cho nên, Đời nó khác! ..

Hội Ái Hữu Vô Vi Hoa Kỳ Miền Nam CA Thông Báo
Mừng Lễ Noel tại Trụ Sở Xây Dựng Vô Vi

Hội AHVVHK Miền Nam CA có tổ chức ăn mừng lễ Noel tại Trụ Sở Xây Dựng Vô Vi vào Chủ Nhật ngày 25-12-2016. Chương Trình như sau:

10:40 AM – 11:40 AM: Học Tuần Báo PTĐN

11:50 PM – 12:50 PM: Thiền Chung

1:00 PM – 2:00 PM: Ăn Trưa

2:00 PM – 4:00 PM: Văn Nghệ và trao đổi quà

Kính mời quý bạn đạo ghi danh tham gia về trao đổi quà hoặc vào giúp vui văn nghệ.

Mừng Tết Đinh Dậu 2017 tại Trụ Sở Xây Dựng Vô Vi

Mừng Tết Đinh Dậu tại Trụ Sở Xây Dựng Vô Vi sẽ vào ngày Chủ Nhật 29-1-2017, tức mừng 2 Tết Đinh Dậu.

Chương Trình như sau:

10 – 11:00 AM: Lắng thiệp lì xì thơ của Đức Thầy

11:00 – 12:00 PM: Thiền Chung

12:00 – 1:00 PM: Ăn Trưa

1:00 – 2:30 PM: Văn Nghệ, Kịch, Đọc Thơ

2:30 PM: Múa Lân

Kính mời quý bạn đạo khắp nơi hội tụ về gia đình Vô Vi ăn mừng Tết Đinh Dậu và thưởng thức buổi văn nghệ đặc sắc. Kính mong quý bạn đạo ăn mặc trang phục đẹp và lịch sự để đón Tết.

Mọi liên lạc xin gọi:

Kim Anh Nguyễn: 714-580-5388

Bảo Khanh Châu: 714-489-7767

Kính thư:

Võ Thanh Chí,

HT Hội AHVVHK Miền Nam CA

THƠ BẠN ĐẠO

Ta Giữ Ta

Ta giữ chính ta bớt là cà
Bỏ ham vui thú mê đắm hoa
Bụi trần chẳng vương mang đau khổ
Giữ tâm niệm Phật nhớ Di Đà
Ngày ngày tu luyện năng hành Pháp
Mong sao giải thoát về với Cha
Nhớ Cha Mẹ Trời con cố gắng
Tu hành tinh tấn con về nhà

Thủy Bùi Missouri 21/11/2016